

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

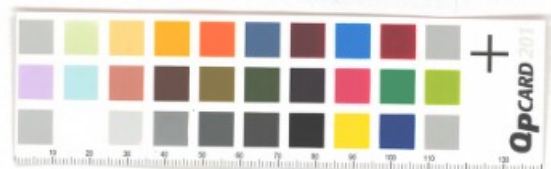
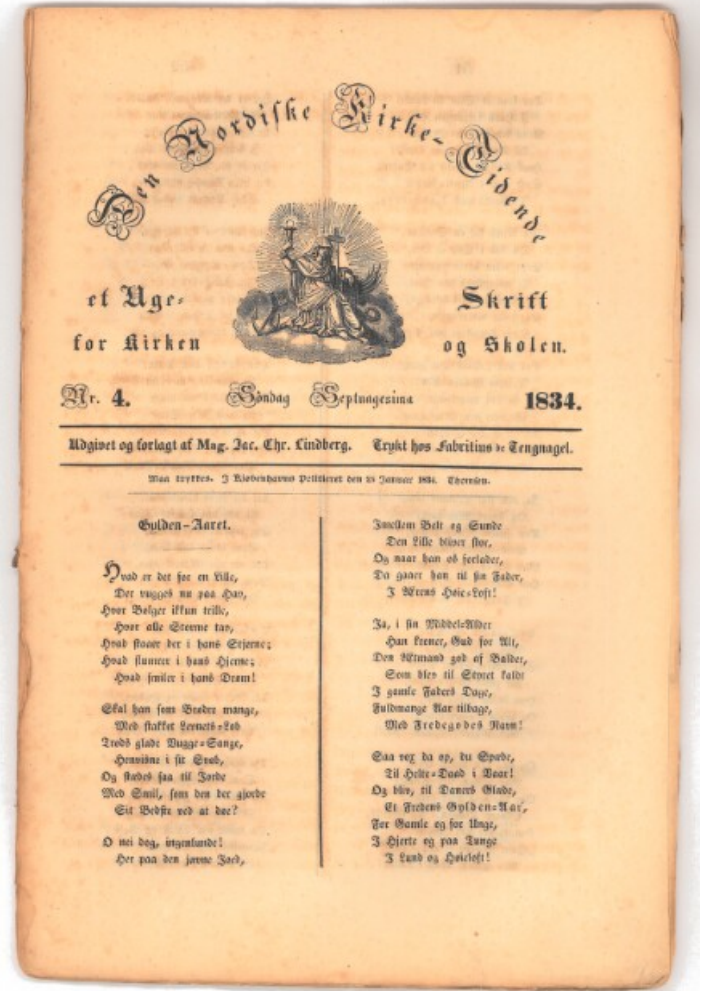
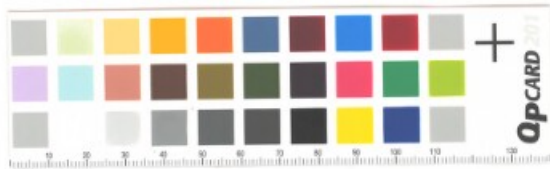
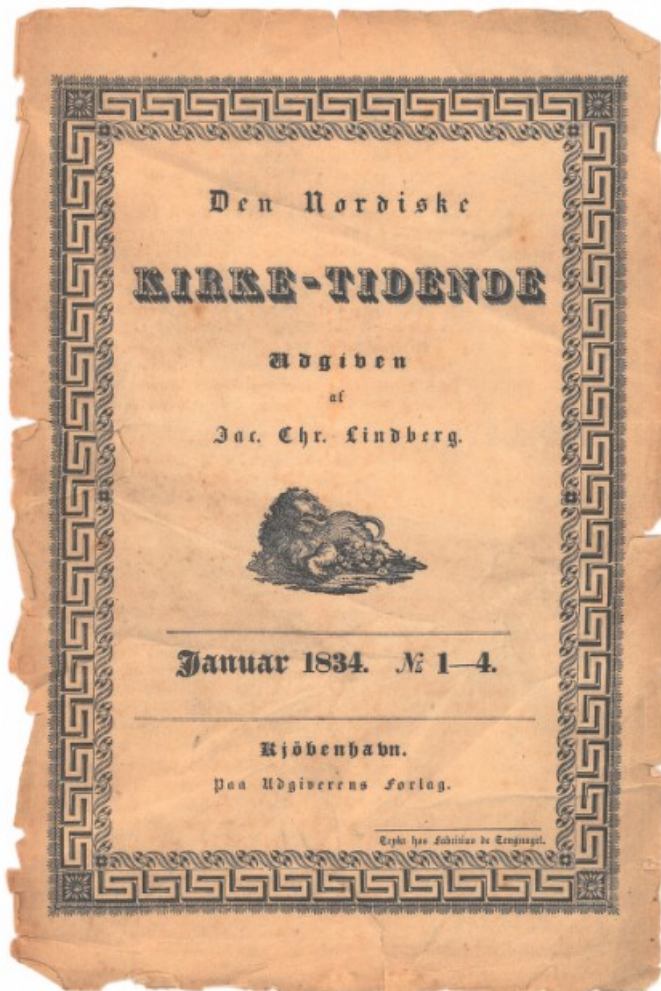
Titel: Gylden-Aaret

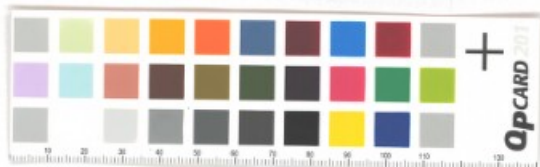
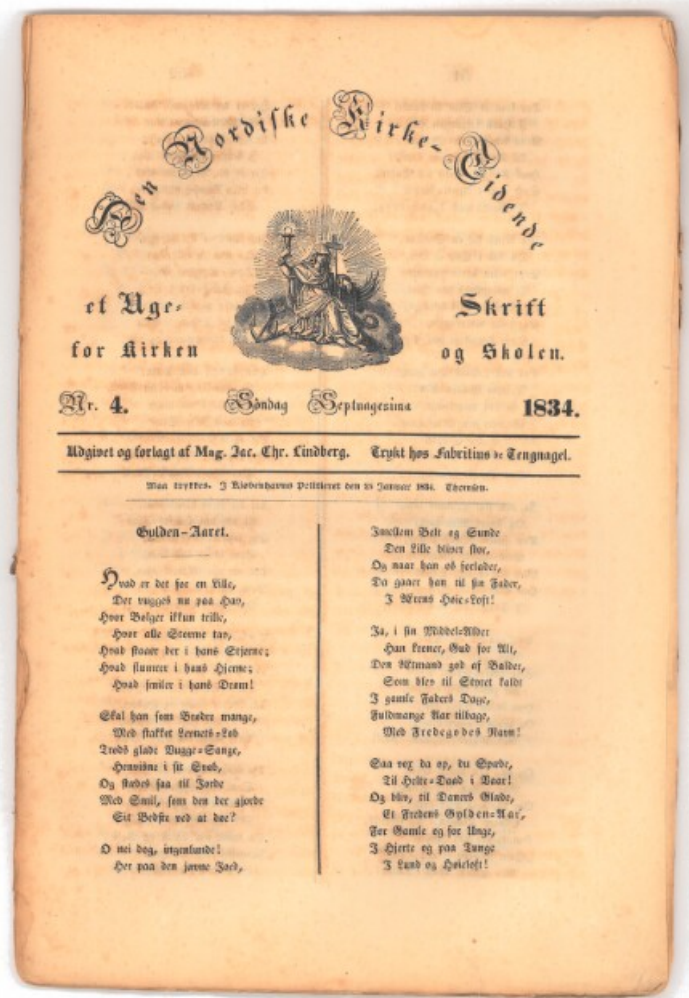
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Gylden-Aaret", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_527-txt-shoot-idm102/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

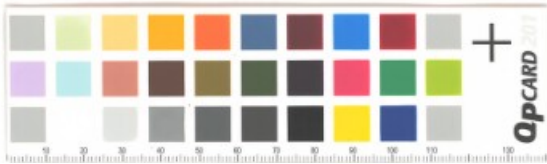
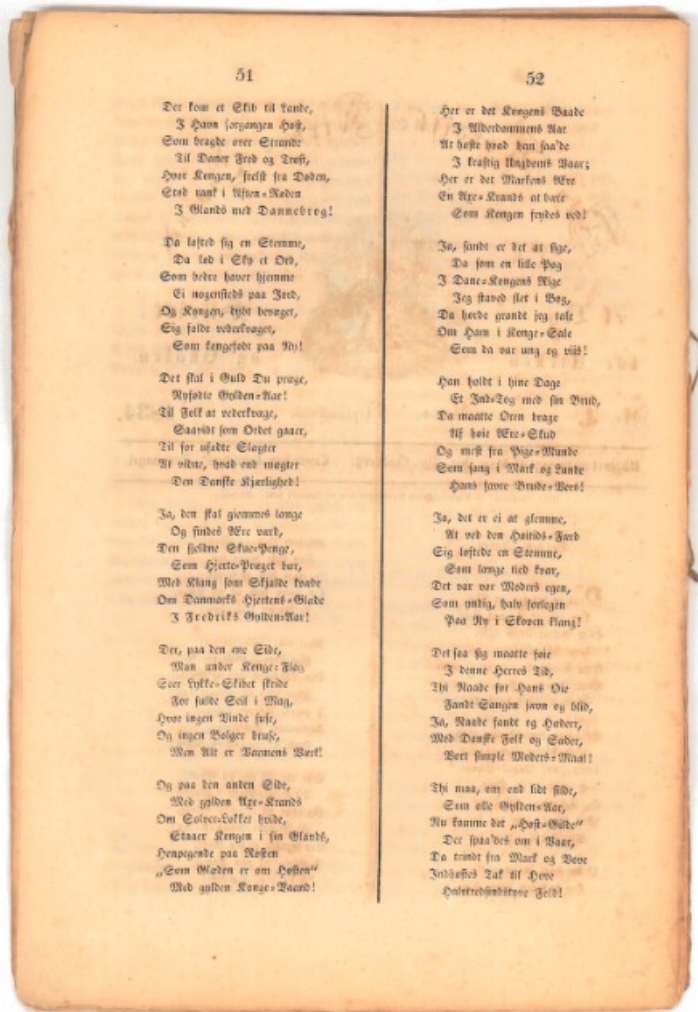
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

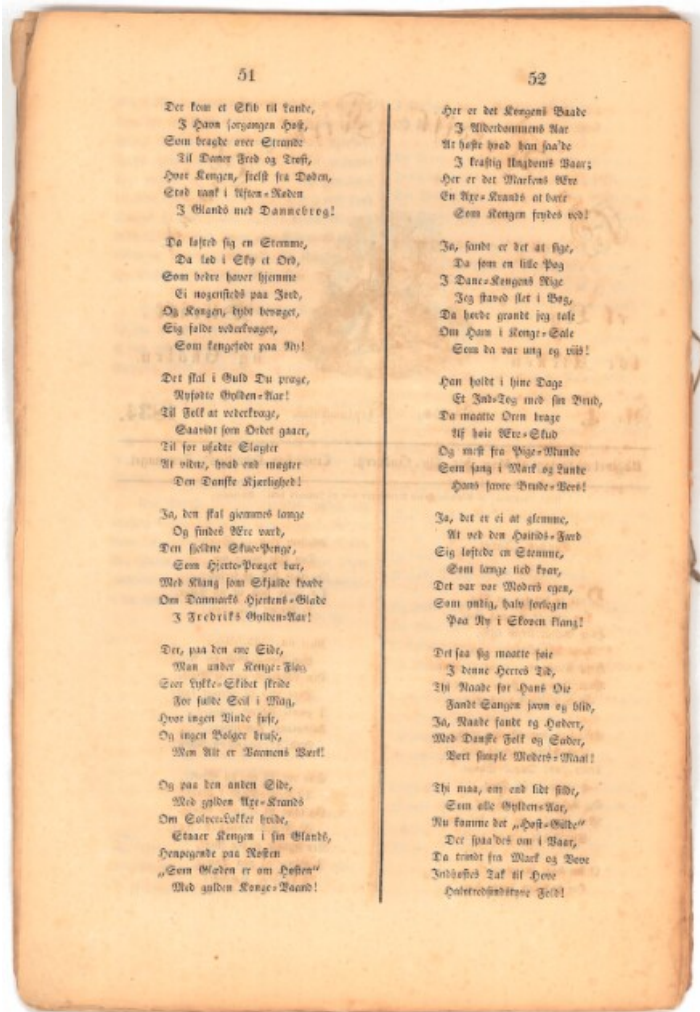

□ □ □

Det kom et Øieb til fante,
 I Haan forynges Haar,
 Som træde over Strande
 Til Romer Fæd og Trost,
 Høit Kongen, fæst fra Døden,
 Etød vant i Hæns-Næden
 I Glæde med Dannebreg!

Da læst sig en Strømme,
 Da led i Øy et Øed,
 Som bette lever hjemme
 Ei nogensteds paa Jæd,
 Og Kongen lydt bevæget,
 Og fæd vedføget,
 Som kængjædet paa H!

Det skal i Guld Du prøve,
 Nafste Holden-Kar!
 Til Jæst at vederføge,
 Gaardt som Dødet gaar,
 Til for usæde Elagter
 At sikte, hæs end magter
 Den Danste Hæstighed!

Ja, den skal glemme lunge
 Og fæd det vært,
 Den sidste Skæbning,
 Som Hjerte-Præget var,
 Med Klang som Skjæde træde
 Om Danmarks Hjertes-Glade
 I Frederiks Holden-Kar!

Det, paa den ene Side,
 Man under Konge-Fæd
 Sær fæde Elsket fæde
 For fæde Sæl i Mæg,
 Hvor ingen Ande fæst,
 Og ingen Nølger træst,
 Men dit er Bornens Væst!

Og paa den anden Side,
 Med spiden Hæns-Kænde
 Om Coler-Løst træde,
 Gaardt Kongen i sin Glæde,
 Hængende paa Næsen
 „Som Mæden er om Hæsen“
 Med gulden Konge-Kænde!

Her er det Kongens Vaade
 I Alderbarnens Haar
 At høit hæs den fæde
 I fæstlig Hæstens Haar;
 Her er det Marfens Væ
 En Hæns-Kænde et hæs
 Som Kongen fæstet ved!

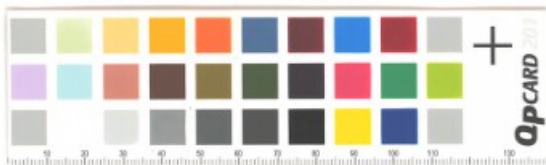
Ja, fæstet er det at Hæ,
 Da fæst en lide Hæ
 I Danse-Kongens Hæ
 Og fæstet fæst i Hæ,
 Da hæs græst jeg tæst
 Om Hæns i Konge-Sæle
 Som da var ung og væst!

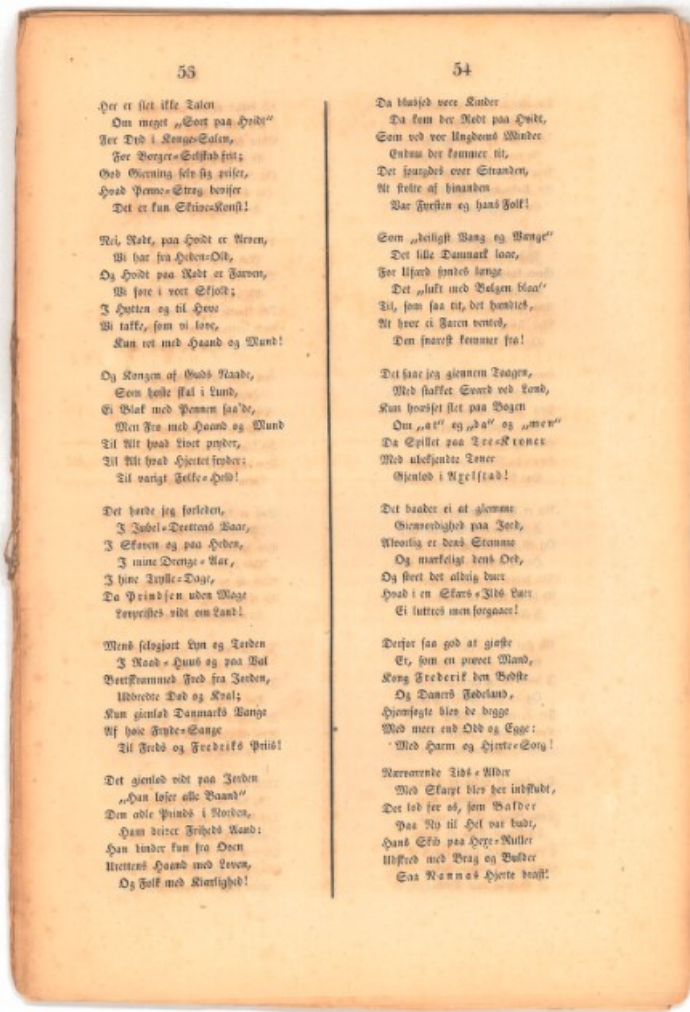
Han holdt i hine Dage
 Et Fæst-Teg med sin Væst,
 Da maatte Dren træge
 At hæs Hæ-Sæl
 Og mist fra Væst-Mæde
 Som fæst i Mæst og Kæde
 Hans hæs Hæst-Bæst!

Ja, det er ei at glemme,
 At ved den Hæst-Bæst
 Eig læstet en Strømme,
 Som lunge tid fæst,
 Det var en Moders hæs,
 Som unig, hæs fæstigen
 Paa Hæ i Skoven fæst!

Det fæst sig maatte fæst
 I denne Hæst-Bæst,
 Til Hæstet for Hæst Die
 Hæst-Tængen jaen og fæst,
 Ja, Hæstet fæstet og Hæstet,
 Med Danste Hæst og Hæstet,
 Hæst fæstet Hæst-Bæst!

Hæst maa, en end fæst fæst,
 Som alle Hæstens Hæst,
 Nu fæstet det „Hæst-Bæst“
 Det fæstet om i Hæst,
 Da træst fra Mæst og Hæst
 Indfæstet fæst til Hæst
 Hæst-Bæst-Bæst fæst!

Her er det lille Taler
 Om mig, „Sagt paa Hvide“
 Her Tid i Renge-Calen,
 Her Berger-Estfad fitt;
 Ogsaa Gjerning lide sig vilde,
 Hved Panna-Strag bojer
 Det er fan Ekstra-Konst!

Her, Kald, paa Hvidt er Kernen,
 Vi har fra Hvidt-Ost,
 Og Hvidt paa Hvidt er Kernen,
 Vi har i roet Estfad;
 I Hvidt og til Hvidt
 Vi talte, som vi leve,
 Kun vi med Hvidt og Hvidt!

Og Kernen af Hvidt Hvidt,
 Som hvide skal i Hvidt,
 Ei skal med Hvidt saa de,
 Men Hvidt med Hvidt og Hvidt
 Til Hvidt Hvidt Hvidt og Hvidt,
 Til Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt;
 Til Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt!

Det herde jeg forleden,
 I Hvidt-Hvidt Hvidt,
 I Hvidt og paa Hvidt,
 I mine Hvidt-Hvidt,
 I mine Hvidt-Hvidt,
 Da Hvidt-Hvidt uden Hvidt
 Forstod sig om Hvidt!

Men selvsagt kan og Hvidt
 I Hvidt-Hvidt og paa Hvidt
 Hvidt-Hvidt Hvidt fra Hvidt,
 Hvidt-Hvidt Hvidt og Hvidt;
 Kun Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt
 Af Hvidt Hvidt-Hvidt
 Til Hvidt og Hvidt-Hvidt Hvidt!

Det Hvidt Hvidt paa Hvidt
 „Kan lide alle Hvidt“
 Den Hvidt Hvidt i Hvidt,
 Den Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt;
 Kan Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt-Hvidt Hvidt med Hvidt,
 Og Hvidt med Hvidt-Hvidt!

Da Hvidt Hvidt Hvidt
 Da kan det Hvidt paa Hvidt,
 Som ved det Hvidt-Hvidt Hvidt
 Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt,
 Det Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt,
 Vi Hvidt af Hvidt Hvidt!
 Det Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt!

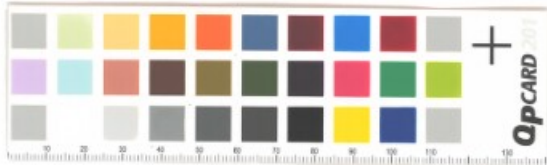
Som „Hvidt Hvidt og Hvidt“
 Det Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt,
 For Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Det „Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt“
 Vi, som saa Hvidt, det Hvidt Hvidt,
 Vi Hvidt af Hvidt Hvidt Hvidt,
 Den Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt!

Det Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt,
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt,
 Kun Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Du „Hvidt“ og „Hvidt“ og „Hvidt“
 Da Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt!

Det Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt,
 Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Og Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt,
 Og Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt i en Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt
 Ei Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt!

Derfor kan god at Hvidt
 Et, som en Hvidt Hvidt,
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Og Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt;
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt!

Hvidt-Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt,
 Det Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt
 Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt Hvidt!

Her er det lille Taler
 Om mig, „Søst på Hvide“
 Her Tid i Renge-Calen,
 Her Berger-Estfad fitt;
 Også Gjerning lide sig vilde,
 Hved Hvide-Ettag hvide
 Det er kun Christ-Konst!

Her, Hvide, på Hvide er Hvide,
 Vi har fra Hvide-Dit,
 Og Hvide på Hvide er Hvide,
 Vi har i roet Hvide;
 I Hvide og til Hvide
 Vi talte, som vi love,
 Kun vi med Hvide og Hvide!

Og Hvide af Hvide Hvide,
 Som Hvide skal i Hvide,
 Et Hvide med Hvide Hvide,
 Men Hvide med Hvide og Hvide
 Et Hvide Hvide Hvide og Hvide
 Et Hvide Hvide Hvide Hvide;
 Et Hvide Hvide Hvide!

Det Hvide jeg Hvide,
 I Hvide-Hvide Hvide,
 I Hvide og på Hvide,
 I Hvide Hvide Hvide,
 I Hvide Hvide Hvide,
 Da Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide!

Men Hvide Hvide og Hvide
 I Hvide Hvide og på Hvide
 Hvide Hvide Hvide fra Hvide,
 Hvide Hvide Hvide og Hvide;
 Kun Hvide Hvide Hvide
 Et Hvide Hvide Hvide
 Et Hvide og Hvide Hvide!

Det Hvide Hvide Hvide
 „Hvide Hvide Hvide“
 Den Hvide Hvide i Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide;
 Hvide Hvide Hvide Hvide;
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Og Hvide med Hvide Hvide!

Da Hvide Hvide Hvide
 Da Hvide Hvide Hvide,
 Som ved Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Det Hvide Hvide Hvide,
 Et Hvide Hvide Hvide
 Det Hvide Hvide Hvide!
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

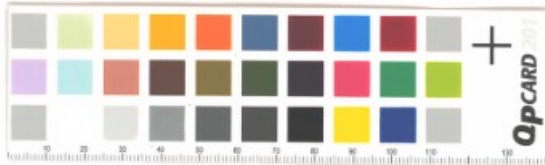
Som „Hvide Hvide og Hvide“
 Det Hvide Hvide Hvide,
 Her Hvide Hvide Hvide
 Det „Hvide Hvide Hvide“
 Et, som Hvide Hvide,
 Et Hvide Hvide Hvide,
 Det Hvide Hvide Hvide,
 Det Hvide Hvide Hvide!

Det Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

Det Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

Derfor Hvide Hvide Hvide
 Et, som Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Det Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide,
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide
 Hvide Hvide Hvide Hvide!

Da blev der født og haaret
 En Smerte: Som i Noet,
 Så først i Gølden-Kaaret
 At være glad og stolt:
 Paa Valen fød hans Bødder,
 En Bedning var hans Døds,
 Hans Høst en Pante-Smer!

Det blev han til en Sanger
 Med sine Kampe-Kaare,
 Som laade Dødens Ønsker
 Og gjævede Helas Ønske,
 Som hien med Dødens Tøffe,
 Med Jyllands Høvd-Smukke
 Og Mannes hvide Skær!

Som Valders Mand ombaner,
 Hans Bødder sig Dag fre Dag
 Paa gyltne Søder hører
 Med blanke Sølv-Tag,
 Han alle Tænder fører,
 Forfæde Man ham nyder
 Paa Høvdens Høvd-Sprog!

Hu er han smedig blever,
 I Fredens Øylen-Kaare;
 Og til han blir ublever
 Her Danmark gyltne Kaare;
 Thi det er Daners Haade
 At hvide hvid de hvide
 I Høvdens Høvd-Kaare!

Hu skal det aabenbare,
 At gammel Kirkeghed
 I boer en Skæde-Øst Hæder,
 Og er for Høst i Hæder;
 For Lovende og Døde
 Kan Daners Hjerte hvide
 Men ikke kan de til!

Der kom et Glib til Lande,
 I Havn forgyngen Høst
 Som bygde over Stænder
 At Daner Fred og Trost,
 For Kongen, først sin Døden,
 Etod som i Havn-Røden
 I Blants med Danstrog!

Da læste sig en Stenme,
 Da led i Høst et Død,
 Som hvide hvide Høvdme
 Et nysgjærligt paa Høst,
 Og Kongen, hvide hvide,
 Et sig hvide hvide hvide,
 Som hvide hvide hvide!

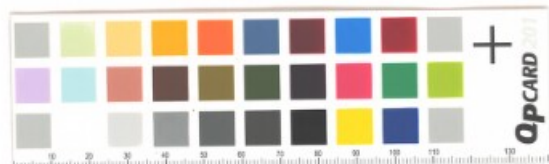
Det var en hvide Stenme,
 Men inter Høst-Spil,
 Med den skal sig hvide
 At hvide hvide hvide,
 For hvide at hvide hvide:
 End lever dog det hvide
 For Kongen og Hans Høst!

End lever Kirkegheden,
 Som aldrig skal hvide,
 Men hvide sig hvide,
 Et hvide at hvide hvide,
 At hvide hvide at hvide hvide,
 Der sig er i hvide,
 Som Kirkegheden hvide!

End er da ikke hvide,
 „Hvide hvide hvide hvide“
 Der hvide er et hvide,
 Den hvide ingen hvide,
 Men af hvide hvide hvide
 En hvide med hvide hvide
 At hvide hvide hvide!

I Høvdens af Høst-Spil
 Man sigten sig hvide:
 Is hvide hvide hvide,
 Det hvide den hvide,
 Is hvide den hvide hvide,
 Det hvide hvide den hvide,
 Det hvide den hvide!

Man længe med man hvide
 At Kirkeghed er hvide,
 Det hvide hvide hvide hvide,
 Hvide hvide den hvide hvide,
 Og hvide hvide hvide hvide,
 Som hvide hvide hvide hvide,
 Hvide hvide hvide hvide!

Da blev der født og haaret
 En Smerte: Som i Noet,
 Så først i Gølden-Kaaret
 At være glad og stolt:
 Paa Valen fød hans Bødder,
 En Bedning var hans Døds,
 Hans Høst en Pante-Smer!

Det blev han til en Sanger
 Med sine Kampe-Kaare,
 Som laade Dvins Ønsker
 Og gjævede Helas Ønske,
 Som hien med Dvins Tøffe,
 Med Jyllas Høvd-Smukke
 Og Mannes hvide Skær!

Som Valders Mand ombaner,
 Hans Bødder sig Dag fre Dag
 Paa gyltne Søder hører
 Med blanke Sølv-Tag,
 Han alle Tænder fører,
 Forfæde Man ham nyder
 Paa Hædend Bødder-Sprog!

Hu er han smedig bleet,
 I Fædres Øylen-Kaer;
 Og til han ble udleet
 Her Danmark gyltne Kaer;
 Thi det er Daners Haade
 At hvide hvid de hvide
 I Høvd-Kaer Kaer!

Hu skal det aabenbare,
 At gammel Kærlighed
 I boer en Skæde-Kaer,
 Og er for Høst i Kaer;
 For Lovde og Debe
 Kan Daners Hjerte hvide
 Men ikke kan de til!

Der kom et Glib til Lande,
 I Havn forgyngen Høst
 Som bygde over Stunde
 At Løser Fred og Trost,
 For Kongen, først sin Debet,
 Etod som i Havn-Roden
 I Blants med Danstrog!

Da læste sig en Stenme,
 Da led i Øst et Døt,
 Som hvide hvide Høst
 Et nænskedt paa Høst,
 Og Kongen, hvide hvide,
 Et sig hvide hvide,
 Som kongskedt paa Høst!

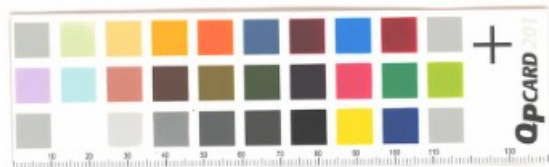
Det var en hvid Sten,
 Men inter Øst-Øst,
 Med den skal sig hvide
 At hvide hvide hvide,
 For hvide at hvide,
 End lever dog det hvide
 For Kongen og Hans Høst!

End lever Kærligheden,
 Som aldrig skal hvide,
 Men hvide sig hvide,
 Et hvide at hvide,
 Et hvide hvide at hvide,
 Der sig er i hvide,
 Som Kærligheden hvide!

End er da ikke hvide,
 „Hvidkærligheden hvide“
 Der hvide er et hvide,
 Den hvide ingen hvide,
 Men af hvide hvide hvide,
 En hvide med hvide hvide
 Et Øst-Kaer Kaer!

I Høst af Høst-Kaer
 Man sigten sig hvide
 I hvide hvide hvide,
 Det hvide den hvide,
 I hvide den hvide,
 I hvide den hvide,
 Det hvide hvide den hvide,
 Det hvide den hvide!

Man længe med man hvide
 At Kærlighed er hvide,
 Det hvide hvide hvide,
 Hvide det den hvide hvide,
 Og hvide hvide hvide,
 Som hvide hvide hvide,
 Hvide først et hvide hvide!

En Væddes-Ed berømte
 Si effen „Vie og Fred“
 Ja fød var Damske-Kvæde
 Si effen Rærlighed,
 Een, er det Væddes-Head,
 Den effen heds vil vade,
 Vædderne Damskemand!

Ja, du est nær forhauden,
 Du lide Gællens-Dag!
 Jeg alt dig fet i Hænden
 Ræglde Damskeds Hæg,
 Og kalle den Stærke
 Vas Alt hvad Lyfjet taaler,
 Med Alt hvad Lyfjet stæer!

Ja, Brage Damske-Vædder!
 Jeg ænne Dig i Eer,
 Naar stæer du det ædder,
 Hæd der er Stæet i Ræd,
 Hæd der er Damskeds Gæd,
 Hæd der er gett for Væd,
 Og Hæd der er Alturs Væd!

Et Væd sig da ædder,
 Som ænne i Mæd og Eer,
 Om Væd og Sændhed fæder,
 Hæd der er Væddes Væd,
 Som Hæd, Væd og Ræd
 Kun hæder som i Stæder,
 Et Hæd kan hæder!

Jeg Damskemænds Die
 Dylde sig da Væd
 De gamle Ræmpes-Hæd,
 Med mangen jæddelagt Stæd,
 Og af hvad nu Mæd fæder
 Hæd der er Hæd og Hæd,
 Een Hæd ænne æn!

Da skal Man Hæden fæde,
 Som Væddes Sommer-Væd,
 Da skal Man Hæden fæde,
 Som Væddes Sommer-Væd,
 Et Væd i Hæd-Væd fæde,
 Men ænne Væddes Væde
 For Hæden fæde Væd!

Da skal Man Hæddel Hæde
 Vas Væddes-Hæd og vas Væd,
 Hæddel Hæddel de kan hæde
 Og fæde Hæddel Hæd;
 Væd, som Hæddel Hæddel,
 Det ænne Væddel Hæddel,
 Det Hæddel Hæddel Hæddel!

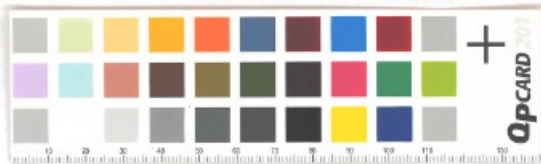
Jeg Hæddel i det Hæddel
 Og Dig, Hæddel Hæddel Hæddel,
 Som Hæddel til at hæde
 Den Hæddel Hæddel i Hæddel Hæddel,
 Dig, Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel

Den gamle Hæddel Hæddel,
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Du Hæddel er med Hæddel,
 Men Hæddel af de Hæddel:
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Og Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Med Damskeds Hæddel Hæddel!

Du ja dig Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Og, Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Og Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Som Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel!

I Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel

Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel,
 Naar Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel
 Hæddel Hæddel Hæddel Hæddel

En Væddes-Ed berømte
 Si effen „Vie og Fred“
 Ja fød var Damske-Kvæde
 Si effen Rærlighed,
 Een, er det Væddes-Head,
 Den affter heds vil vade,
 Vædderne Damskemand!

Ja, du est nær forhaanden,
 Du lide Gællens-Dag!
 Jeg alt dig fet i Hænden
 Hæggde Damskeds Hæg,
 Og kalle den Estræde
 Vas Alt hvad Lyfset taaler,
 Med Alt hvad Lyfset stæder!

Ja, Brage Damske-Vædder!
 Jeg ænne Dig i Eer,
 Naar naar du det ædder,
 Hæd der er Eerret i Ræd,
 Hæd der er Damskeds Gæd,
 Hæd der er gæd for Væd,
 Og Hæd for Alt hvad Væd!

Et Væd sig da ædder,
 Som træd i Mark og Eder,
 Om Væd og Sændhed fæder,
 Hællars Hæddes Væd,
 Som Hæd, Væd og Hæd
 Kun hæder som i Hæd,
 Et Hæd kan hæder!

Jeg Damskemænds Die
 Dylde sig da Væd
 De gamle Hæd-Væd,
 Med mangen jæddes Hæd,
 Og af hvad nu Man fæder
 Hællars Hæd-Væd,
 Som Hæd træde nu!

Da skal Man Hæden fæde,
 Som Væd Sommer-Væd,
 Da skal Man Hæden fæde,
 Som Hæd for den sit Væd,
 Et Væd i Hæd-Væd fæde,
 Men æddes Hæd-Væd
 For Hæden sit Væd!

Da skal Man Hæd fæde
 Vas Væd-Væd og vas Væd,
 Hæd Væd Væd de kan træde
 Og fæde Hæd Væd;
 Væd, som Hæd fæder,
 Det ene Væd ædder,
 Det andet Hæd Hæd!

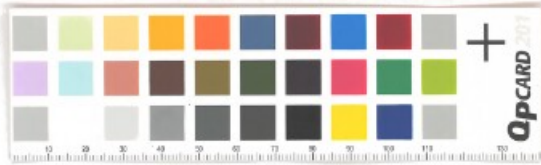
Jeg Hæd i det Hæd
 Og Dig, Hæd Hæd Du Hæd,
 Som fæd til at træde
 Som Hæd Hæd i Hæd Hæd,
 Dig, Hæd Hæd Hæd Hæd!
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Vas Hæd Hæd Hæd Hæd!

Den gamle Hæd-Væd,
 Hæd Hæd der fæd et,
 Du Hæd er med Hæd,
 Men fæd af de Hæd:
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Og Hæd Hæd Hæd Hæd,
 Med Damskeds Hæd-Væd!

Du ja dig Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd,
 O, Hæd Hæd Du er Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd,
 Hæd Hæd Hæd Hæd,
 Og Hæd Hæd Hæd Hæd,
 Som Hæd Hæd Hæd Hæd!

I Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd

Hæd Hæd Hæd Hæd,
 Naar Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd
 Hæd Hæd Hæd Hæd

Men i de Seestjens-Dage
 Her Nogens-Næst Nat,
 Naar Diet ser sigtoge,
 Det funder dog fuldstændt,
 At i den gamle Mergen,
 Men Fredrik fød paa Vejen,
 At Dagens-Skæret fæst!

Ja Sjænen ser jeg glæde,
 Hver Seel med Næst opstaaet,
 Vil til en Nogens-Næst
 I Fredrik's Skæters-Næst,
 Som Dagen alt begynder
 Opstaaet med Næst
 At fremt med sit Skæb!

For Sjæle-Sang i Skæb
 Man fæstet alt værd,
 Man fæstet sig i Seer
 Som ser ved Næst og Seer,
 Som, er et Seer oppe,
 Vil bænd dog Næst-Lippe
 At lunde i den Skæb!

Ja, siden Hjærnet Dage
 Der sang om Fred og Seer,
 Naar Næst altes Næst
 At Sjæle-Skæb og Seer,
 Som det der mangtangen
 Her Fredrik's Skæb
 At lunde i den Skæb!

Det med de Næst-Skæb
 Som mange Næst i Seer,
 Da ser jeg ej saa fulde
 Som Fredrik's Næst-Lippe;
 At lunde det sig lunde,
 Da var det med en Skæb
 Det Seer-Skæb-Lippe!

Ja, fæst et Næst fæst,
 Et Næst sig i Seer;
 Som Næst som Seer
 Med Næst og Seer-Lippe,
 Som det der da fæstet
 Som det der da fæstet
 I Seer-Lippe-Lippe!

Det, at om Seer Seer
 At Sjæle-Skæb var fæst;
 Her Næst og Seer Seer
 At Seer Seer Seer,
 Som det der Seer Seer,
 Et Seer Seer Seer,
 Som det der Seer Seer

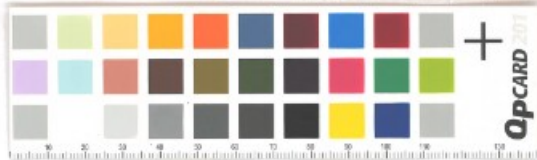
Det det et Seer, vi Seer,
 At Seer Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer

Et det det Seer Seer,
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer

Det det det Seer Seer,
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer

Som det der Seer Seer,
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer

Det det det Seer Seer,
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer
 Som det der Seer Seer

Men i de Seestjens-Dage
 Her Nogens-Næst Nat,
 Naar Digt ser sig selv,
 Det funder dog fuldstændt,
 At i den gamle Mergen,
 Men Fredrik fød paa Vognen,
 At Dagens-Ekserciat fæst!

Ja Egen ser jeg glæde,
 Hver Seel med Hoved opstaaet,
 Vil til en Mogens-Nede
 I Fredrik's Skjæls-Næ,
 En Dagen alt begynder
 Opstaaet med Hoved
 At frem med sit Hoved!

For Engle-Sang i Skove
 Man stager alt væk,
 Man kunde sødt ei fore
 Som her ved Vælt og Sund,
 Saa, er ei Solen oppe,
 Vil kun dog Vægt-Løppe
 At lindre i den Skov!

Ja, siden Hjærned-Dage
 Der sang om Fredsgeed,
 Naar Marcken altsig Måge
 Til Eshalds-Næst kaldte,
 Dem det der mangestaget
 Hver Fredrik's klanget
 Høstet-Høstet-Næst!

Det med de Konge-Skjæde
 Tog mange Nat i Næ,
 Da ser jeg ej saa fulde
 Kong Fredrik's Hæder-Lag;
 At rimet det sig lide,
 Da var kun med en Skrifte
 Det hele Eshalds-Næst!

Ja, stak ei Kæften fæst,
 Og kaldet sig ei Næ;
 Egen-Sage var det
 Med guldent Hoved-Lag,
 Høstet har det da rimet!
 Hvorom har vi da rimet
 I Dagens endstap!

Det, at om verdt Freds
 At Eshalds-Næst var fæst;
 Her Thorsup og sin Løbe
 Til sin Engemær,
 Derom ser jeg nok mere,
 Og Stemme herom,
 Derom gæst Egen for Sagnet!

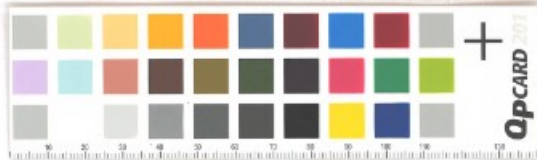
Var det ei fæst, vi mæst,
 At Fredrik's Næst-Næst
 Med Hoved og med Hæde
 Opstode Marckens Næst,
 Høstet lide da ser Næst,
 Høstet lide og at Næst
 I Næst-Næst-Næst!

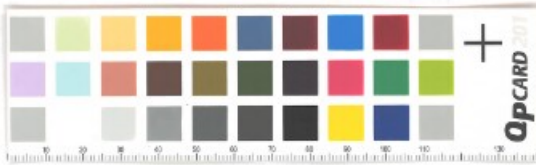
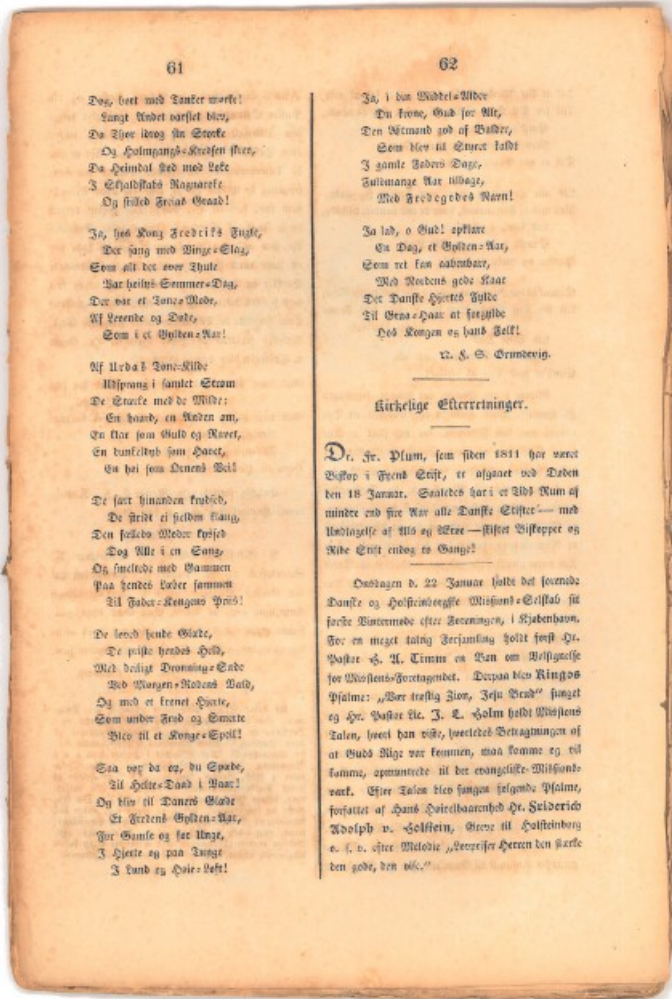
Det er vel Næst-Næst,
 Den Næst paa Næst og Hæst
 At Næst-Næst-Næst,
 Men Næst i Næst med Hæst
 Høstet-Næst-Næst, med Næst
 Et alt paa Næst og Næst
 Den frem til Dagens Hæst!

Var det det Næst-Næst-Næst,
 Som nu frem for en Næst,
 Var kun af den Næst-Næst
 Med Sang og Næst-Næst,
 Høstet ei Næst-Næst i Næst
 End Næst-Næst og Næst
 I den til Næst-Næst!

Frem frem, som Næst-Næst
 I Næst-Næst-Næst,
 Hver Næst-Næst-Næst
 I Næst-Næst-Næst,
 Og her om Næst-Næst
 Høstet-Næst-Næst paa en Næst:
 I Næst-Næst-Næst!

Var det kun Næst-Næst,
 At Egen af Næst-Næst,
 Da Næst med de Næst,
 Men her med de Næst-Næst,
 Som Næst-Næst-Næst,
 End Næst-Næst-Næst
 Et Næst-Næst-Næst!

□ □ □

Dag, best med Tanker vort!
 Sangt Andet varstet blev,
 Du blev dog i Gæst.
 Oj Holmgangens Kærligste,
 Du Heimdals Fod med Lede
 I Skjalmskalds Blagsæfste,
 Oj hvide Freds Gæst!

Ja, hed Kong Frederik's Engle,
 Der sang med Ringes Læng,
 Som alle det over Hule
 Har helms Sommers-Dag,
 Der var et Konges Møde,
 Af Lyende og Døde,
 Som i et Hvidens-Nat!

Af Hebdal Tøns-Rilde
 Afhvans i fællet Steen
 De Stærke med de Milde:
 En hvide, en Røden om,
 En Nat som Hvid og Rødet,
 En dunkelt som Søret,
 En hvi som Dødens Beld!

De sat hinanden frubød,
 De frød et fællet Sang,
 Den fællet Møde frød
 Og alle i en Sang,
 Oj fællet med Hviden
 Paa hvide Lødet sammen
 Til Tøns-Ringens Frød!

De leed hvide Glæde,
 De fællet hvide Gled,
 Med hvidt Droming's Gled
 Med Ringens Mødens Gled,
 Oj med et fællet Gled,
 Som under Fred og Søret
 Hvide til et Konges-Epild!

Saa var da et, du Gæde,
 Til Hvide-Døde i Nat!
 Oj hvi til Dødens Gled
 Et fællet Hvidens-Nat,
 Der hvide og fællet Sang,
 I Hvide og fællet Sang
 I hvide og fællet Sang!

Ja, i den Hvidens-Nat
 Du kong, Gud for alle,
 Den Hvidens-Nat af Hvidens,
 Som hvi til Hvidens Nat
 I gamle Hvidens Nat,
 Hvidens-Nat af Hvidens,
 Med Fred og Hvidens-Nat!

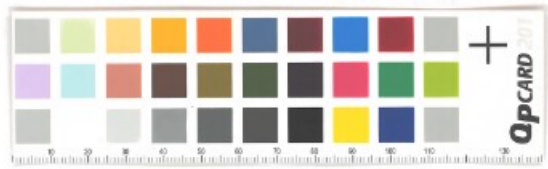
Ja lad, o Gud! optære
 En Dag, et Hvidens-Nat,
 Som vel som søret,
 Med Hvidens geds Hvidens
 Der Hvidens Hvidens Hvidens
 Til Hvidens-Nat af Hvidens
 Hvidens-Nat af Hvidens Hvidens!

N. F. S. Grundtvig.

Kirkelige Efterretninger.

Dr. Fr. Plum, som siden 1811 har været
 Biskop i Hvidens-Nat, er afgaaet ved Døden
 den 18 Januar. Biskopens hvide er Hvid Plum af
 mindere end fire Aar alle Tankes Gledes — med
 Hvidens-Nat af Hvidens — Hvidens Biskop og
 Hvidens-Nat endog en Gledes!

Onsdagen d. 22 Januar holdt det fællet
 Hvidens og Hvidens-Nat Hvidens-Nat til
 fællet Hvidens-Nat Hvidens-Nat, i Hvidens-Nat.
 Der var meget talrig Hvidens-Nat holdt fællet Dr.
 Hvidens-Nat H. H. Hvidens-Nat om Hvidens-Nat
 for Hvidens-Nat Hvidens-Nat. Hvidens-Nat Hvidens-Nat
 Hvidens-Nat: „Der fællet Hvidens, Hvidens-Nat“ fællet
 og Hvidens-Nat H. H. Hvidens-Nat Hvidens-Nat
 Hvidens-Nat, hvidens-Nat Hvidens-Nat, hvidens-Nat Hvidens-Nat
 af at Hvidens-Nat Hvidens-Nat, hvidens-Nat Hvidens-Nat
 fællet, hvidens-Nat til det Hvidens-Nat Hvidens-Nat
 Hvidens-Nat. Hvidens-Nat Hvidens-Nat fællet Hvidens-Nat,
 fællet af Hvidens-Nat Hvidens-Nat Dr. Hvidens-Nat
 Hvidens-Nat v. Hvidens-Nat, Hvidens-Nat Hvidens-Nat
 e. f. v. Hvidens-Nat Hvidens-Nat Hvidens-Nat Hvidens-Nat
 den geds, den Hvidens-Nat.

Indhold.

Nr. 1.	Nytaarst Billedet, af T. Sclæger	Col. 1.
	Som Hr. Prof. Vilhelm Henningsen i Bøger-Besæm. (Obsætt.) af Høfster Jac. Chr. Lindberg	— 3.
	Det danske Mellemstads, af Høfster J. D. Berg	— 14.
Nr. 2.	De Almueens Betænkninger over de christelige Troens betænk. Sam. af Høfster Jac. Chr. Lindberg	— 17.
	Kjærl. Brev, af D. H. Knudsen	— 30.
Nr. 3.	Om det milde Jershold mellem de ædelste Fæstler i den danske Statsforf. 3. Afdeling af Fæstte Dæk- belms offentlige Forlinger, af Høfster D. H. Knudsen	— 33.
	Et Brev dengang af Hertogs Haand til Jættens Bøstige nisse, af J. A. v. Schlegel, Overst til Holstenborg	— 45.
	Kirkelige Efterretninger af Høfster Jac. Chr. Lindberg	— 66.
	Den frugtbare Træe, af H. W. Müller	— 47.
Nr. 4.	Golden-Brev, af Høfster G. S. Grundtvig	— 49.
	Kirkelige Efterretninger af Høfster Jac. Chr. Lindberg	— 67.

